

Петдесетъ и второй сонетъ.

Леокрокотъ.

(Léocrocotte)

Monstrum horrendum!

Бѣхъ ученикъ. Учителѣтъ еднѣжки ни разказа
За нѣкакъвъ си чуденъ звѣрь, — Леокрокотъ нарѣченъ, —
И образа му, — образъ на плашило, — ни показа . . .
Тозъ звѣрь билъ срѣщанъ въ нѣкой край незнаенъ, дивъ, далеченъ;

Той билъ ужъ мелезъ нѣкакъвъ, — отъ лвица и хиена,
Или отъ тигрица и рисъ . . . Учителѣтъ ни бѣше
Благъ мжжъ, но смѣшлю... „ — Всичко туй е басня, нагласена
Отъ него! — “ мислѣхъ азъ . . . За менъ, лъжата си личеше.

. . . Мжжъ станжхъ. Видѣхъ въ родний край държавници които,
Еднакво ловки, пѣргави, коварни и могщи,
Ту звѣрствовахъ тайно, ту бѣснѣяхъ открито,

Ту нощемъ дебнѣхъ добича прѣдъ сирашки кѣщи,
Ту пѣлъ се прѣобръщахъ — срѣдъ пладня — на палачи . . .
И разумѣхъ тогазъ добръ Леокрокотъ що значи!